

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2011

II. senát

spisová značka	II. ÚS 4/2011
sudca spravodajca	Lajos Meszáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené, v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	2. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Uznesením vyšetrovateľa z 13. júla 2009 bol sťažovateľ obvinený zo spáchania prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona. Dozor nad zákonnosťou prípravného konania vykonával prokurátor okresnej prokuratúry. Podnetom podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) sťažovateľ žiadal preskúmať postup okresnej prokuratúry. Podnet vybavila krajská prokuratúra upovedomením z 9. decembra 2009. Opakovaným podnetom zo 4. apríla 2010 doplneným podaniami z 10. apríla 2010, 13. apríla 2010, 28. apríla 2010, 9. mája 2010, 4. júna 2010 a 6. júna 2010 na základe nových dovtedy neuvádzaných skutočností sa sťažovateľ domáhal preskúmania vybavenia podnetu krajskou prokuratúrou. Tento opakovaný podnet vybavil prokurátor generálnej prokuratúry upovedomením z 11. júna 2010 so záverom, že sťažovateľove námietky uvedené v opakovanom podnete nie sú nové, a preto sa nimi generálna prokuratúra nezaoberala. Upovedomenie bolo sťažovateľovi doručené 24. júna 2010. Vzhľadom na skutočnosť, že opakovaný podnet nebol vybavený v súlade s ustanovením § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre generálnym prokurátorom, ktorý je príslušným na vybavenie podnetu na preskúmanie postupu prokurátora krajskej prokuratúry, a že prokurátor generálnej prokuratúry ako nepríslušný prokurátor nepostupoval v súlade s ustanovením § 35 zákona o prokuratúre a opakovaný podnet neprešetril, podal sťažovateľ 26. júna 2010 ďalší opakovaný podnet, v ktorom sa domáhal preskúmania postupu prokurátora generálnej prokuratúry a vybavenia opakovaného podnetu. Tento ďalší opakovaný podnet sťažovateľa bol vybavený opäť totožným prokurátorom generálnej prokuratúry upovedomením z 30. júla 2010, pričom bol ako nedôvodný odložený. Upovedomenie bolo sťažovateľovi doručené 9. augusta 2010.</p> <p>Podľa tvrdenia sťažovateľa uvedeným postupom generálnej prokuratúry došlo k porušeniu označených článkov ústavy, a to v dvoch súvislostiach:</p> <p>a) Opakovaný podnet mal byť vybavený generálnym prokurátorom v súlade s ustanovením § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre. Napriek tomu však bol vybavený v rozpore so zákonom nepríslušným prokurátorom.</p> <p>b) Opakovaný podnet a ďalší opakovaný podnet obsahovali nové skutočnosti, ktoré v podnete uvádzané neboli. Povinnosťou príslušného prokurátora podľa § 34 ods. 1 a 2 a § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre, teda generálneho prokurátora, bolo tieto podnety riadne prešetriť v zmysle ustanovenia § 35 zákona o prokuratúre. Opakovaný podnet a ďalší opakovaný podnet však boli nepríslušným prokurátorom ako nedôvodné odložené. Odložením podnetov bez ich riadneho vybavenia príslušným prokurátorom došlo k odopretiu spravodlivosti (denegationis iustitiae) zo strany generálnej prokuratúry, čím</p>

	bolo zároveň porušené aj základné právo sťažovateľa ako obvineného na obhajobu vyplývajúce z čl. 50 ods. 3 ústavy.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd považoval za potrebné predovšetkým konštatovať, že ani z prípisu generálnej prokuratúry z 11. júna 2010 (reakcia na opakovaný podnet), ale ani z ďalšieho prípisu z 30. júla 2010 (reakcia na ďalší opakovaný podnet) nevyplýva žiadna argumentácia, ktorá by objasňovala právomoc prokurátora JUDr. L. H. podnety sťažovateľa meritórne vybaviť. Obzvlášť markantné je to v prípade prípisu z 30. júla 2010, keďže sťažovateľ v reakcii na prípis z 11. júna 2010 výslovne namietal nedostatok právomoci tohto prokurátora opakovaný podnet vybaviť s tým, že táto právomoc prináleží podľa jeho názoru generálnemu prokurátorovi.</p> <p>Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (mutatis mutandis Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).</p> <p>Vzhľadom na to, že sťažovateľ výslovne namietal okolnosť, že podľa jeho názoru konajúci prokurátor generálnej prokuratúry nebol oprávnený rozhodovať o jeho opakovanom podnete, bolo povinnosťou generálnej prokuratúry sa touto námietkou zaoberať a svoj postup náležitým spôsobom vysvetliť, resp. právne zdôvodniť. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok zjavnú neodôvodnenosť postupu generálnej prokuratúry. Vychádzajúc z dosiaľ uvedených skutočností ústavný súd konštatoval, že došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy.</p> <p>V súvislosti s nedostatkom právomoci ústavného súdu rozhodovať o tejto veci, ktorý namietala zástupkyňa generálnej prokuratúry na ústnom pojednávaní, ústavný súd uviedol, že namietané pochybenia v postupe prokurátora generálnej prokuratúry v rámci konania o podnete podľa zákona o prokuratúre trestný súd skúmať, a tým menej naprávať nemôže.</p> <p>Ústavný súd zakázal generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní označených základných práv sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu vyslovením porušenia označených práv generálnou prokuratúrou a zákazom pokračovať v porušení práv je ujma spôsobená sťažovateľovi už napravená, a preto neprichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadošťučinenia.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ESEP: Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993

spisová značka	II. ÚS 81/2011
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené, v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	16. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala od žalovanej zaplatenia finančného zadošťučinenia za porušenie základných ľudských práv a slobôd, ako aj zákonom garantovaných práv svojej matky, ku ktorým došlo v inom súdnom konaní vedenom na tom istom okresnom súde, kde žalovaná (a ďalšie dve osoby) podala proti matke sťažovateľky žalobu o určenie vlastníckeho práva. Podľa tvrdení sťažovateľky, žalovaná v tomto konaní o určenie vlastníckeho práva uviedla na adresu jej alebo jej matky „množstvo ničím nepodložených tvrdení a úvah“, čím „došlo k zásahu do jej základných ľudských práv a slobôd zaručených aj v čl. 19 ústavy ako aj do jej zákonom garantovaných práv podľa § 11 – 16 Občianskeho zákonníka“. Tento návrh si uplatnila ako osoba oprávnená podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka.</p> <p>Sťažovateľka doručila okresnému súde dňa 6. júla 2010 svoje podanie označené ako späťvzatie návrhu, kde uviedla, že pod nátlakom a podľa § 96 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) je nútená svoj návrh vziať späť. Okresný súd uznesením zo 14. júla 2010 konanie zastavil a zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania žalovanej vo výške 4 014,42 €. Okresný súd odôvodnil svoj výrok o náhrade trov konania</p>

	<p>ustanovením § 146 ods. 2 OSP, keďže sťažovateľka zavinila zastavenie konania. Sťažovateľka sa proti tomuto uzneseniu odvolala len v časti o náhrade trov konania.</p> <p>Krajský súd uznesenie okresného súdu v jeho napadnutej časti uznesením z 23. septembra 2010 ako vecne správne potvrdil.</p> <p>Sťažovateľka svojou sťažnosťou namietala porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu z 23. septembra 2010 a to z dôvodu, že krajský súd jej vec nesprávne právne posúdil. Sťažovateľka tvrdila, že jej návrh nemožno považovať za žalobu o ochranu jej osobnosti, domáhala sa ňou iba plnenia (zaplatenia 7 610 €), nešlo o kombinovaný nárok. Pre konanie o takejto žalobe advokátska tarifa neurčuje osobitnú sadzbu za úkon právnej služby, nemožno túto určiť podľa § 10 ods. 5 advokátskej tarify. Výška náhrady trov konania, ktorú krajský súd uložil zaplatiť sťažovateľke, je v rozpore s právnymi predpismi. Išlo o nárok na zaplatenie, a nie o konanie o ochranu osobnostných práv. Podľa svojich tvrdení návrh na začatie konania nevzala sťažovateľka späť bezdôvodne, vzala ho späť z dôvodu nátlaku, ako to vyplýva aj z jej podania. Súd sa nevysporiadal s tým, či späťvzatie návrhu sťažovateľkou je vôbec platným právnym úkonom (nedostatok slobody vôle), hoci išlo o neplatnosť absolútnu, na ktorú mal súd prihliadať z úradnej povinnosti.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.</p> <p>Zmyslom a účelom ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) OSP a § 146 ods. 2 OSP je úprava otázky náhrady trov zastaveného konania vychádzajúca z princípu, podľa ktorého v prípade, ak účastník konania vezme návrh na začatie konania späť a zaviní tým, že konanie musí byť zastavené, je povinný znášať aj trovy konania, okrem prípadu, že takýto stav zavinila protistrana v spore. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala tým, že svoj návrh na začatie konania vzala späť podaním, v ktorom uviedla, že „na základe § 96 OSP ako aj pod nátlakom som nútená vziať späť a z uvedeného dôvodu aj beriem späť celkom môj... návrh“, čo má vyvolať pochybnosť o platnosti takéhoto úkonu, tento argument je nenáležitý z dôvodu, že sťažovateľka v ďalšom priebehu konania proti samotnému výroku o zastavení konania odvolanie nepodala, čím potvrdila svoje rozhodnutie privodiť zastavenie konania. Iba zo samotnej tejto formulácie späťvzatia návrhu preto nemožno vyvodiť, že pri tomto úkone absentovala vôľa sťažovateľky. Uvedená skutočnosť nemôže mať žiaden vplyv ani na posudzovanie splnenia podmienok podľa § 146 OSP.</p> <p>Ústavný súd s ohľadom na už uvedené dospel, pokiaľ ide o otázku samotného priznania náhrady trov zastaveného konania žalovanej, k záveru, že krajský súd na vec sťažovateľky aplikoval právnu normu (§ 146 OSP) spôsobom, ktorý nepoprel jej účel a zmysel. Právne závery krajského súdu neboli zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že na vec nemalo byť aplikované ustanovenie § 10 ods. 8 advokátskej tarify, pretože nešlo o spor na (postmortálnu) ochranu osobnosti, ani toto tvrdenie sťažovateľky neobstojí, a to už len s ohľadom na obsah návrhu na začatie konania samotnej sťažovateľky, ktorý je úplne zrejmý a v ktorom sa domáha „finančného zadostučinenia“ za konanie spočívajúce v „množstve ničím nepodložených tvrdení a úvah na adresu mojej nebohej matky M. S.“, čím „došlo k zásahu do jej základných ľudských práv a slobôd zaručených aj v čl. 19 ústavy ako aj do jej zákonom garantovaných práv podľa § 11 – 16 Občianskeho zákonníka“, a poukazuje aj na to, že postupuje ako „oprávnená osoba podľa § 13 Občianskeho zákonníka“. Na tomto závere nič nemôže zmeniť ani zjavne nesprávny postup okresného súdu pri vyrubovaní súdneho poplatku (od platenia ktorého bola ostatne sťažovateľka napokon oslobodená) a ani skutočnosť, na ktorú poukazuje sťažovateľka, a to, že sa domáha iba peňažného plnenia, a nie súčasne aj inej formy satisfakcie, pretože (ako to správne uviedol aj krajský súd) je vecou navrhovateľa v konaní o ochranu osobnosti, ktorý z viacerých možných prostriedkov ochrany využije, resp. či sa ich rozhodne kumulovať.</p> <p>Ústavný súd s ohľadom na už uvedené dospel, pokiaľ ide o otázku správnosti právneho posúdenia výšky náhrady trov konania podľa § 10 ods. 8 advokátskej tarify, k</p>

	<p>záveru, že ak krajský súd na vec sťažovateľky aplikoval toto ustanovenie, postupoval spôsobom, ktorý nepoprel účel a zmysel osobitnej úpravy výšky odmeny advokáta pri zastupovaní v konaní o ochranu osobnosti.</p> <p>Napriek uvedenému však rozhodnutie krajského súdu neobstojí, hoci z iného dôvodu, než na ktorý poukazovala sťažovateľka.</p> <p>V prípade sťažovateľky aplikoval krajský súd ustanovenie § 10 ods. 8 advokátskej tarify tak, že sumu 2 000 € uvedenú v tomto ustanovení pokladal za výšku odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby, hoci zo znenia tohto ustanovenia je zrejme, že táto suma je tarifnou hodnotou veci.</p> <p>Krajský súd vykladal a aplikoval ustanovenie § 10 ods. 8 advokátskej tarify neberúc do úvahy znenie § 9 ods. 1 advokátskej tarify, ktoré upravuje spôsob určenia výšky odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby. Z uvedeného je zrejme, že pri kontrole výpočtu výšky odmeny advokáta okresným súdom vo veci sťažovateľky mal krajský súd sumu uvedenú v § 10 ods. 8 advokátskej tarify považovať nie za výšku odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby, ale iba za tarifnú hodnotu veci, z ktorej mal určiť výšku odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby, a celkovú výšku odmeny advokáta potom zistiť ako súčin takto zistenej odmeny za jeden úkon právnej služby a preukázaného počtu úkonov vykonaných advokátom odporcu v konaní.</p> <p>Keďže právne závery krajského súdu boli zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené právo sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu.</p> <p>Ústavný súd nepriznal sťažovateľke nárok na primerané finančné zadost'učinenie s poukazom na to, že neuviedla také konkrétne dôvody, ktoré by opačný postup odôvodňovali.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 13/00</p>

spisová značka	II. ÚS 120/2011
sudca spravodajca	Juraj Horváth
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	16. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Právny predchodca sťažovateľky (spoločnosť V., s. r. o.) uzatvoril ako predávajúci 21. augusta 2001 kúpnu zmluvu s obchodnou spoločnosťou H., a. s., ako s kupujúcim týkajúcu sa dodávky dielcov ocelevej konštrukcie, ktoré mali byť kupujúcim použité na stavbu diaľnice, pretože kupujúci súčasne ako zhotoviteľ (ďalej aj „kupujúci“ alebo „zhotoviteľ“) zabezpečoval aj výstavbu diaľnice, a to na základe zmluvy o dielo uzatvorenej medzi ním a S. ako investorom a súčasne objednávateľom tohto diela (ďalej len „investor diela“). V predmetnej kúpnej zmluve bolo dohodnuté, že kupujúci nadobudne vlastnícke právo k jednotlivým dodaným dielcom ocelevej konštrukcie až úplným zaplatením kúpnej ceny.</p> <p>Dňa 30. mája 2002 investor diela (S.) odstúpil od zmluvy o dielo uzatvorenej so zhotoviteľom (H., a. s.).</p> <p>Z dôvodu, že kupujúci (H., a. s.) bol v omeškaní so zaplatením jednotlivých splátok kúpnej ceny za dodané dielce ocelevej konštrukcie, právny predchodca sťažovateľky písomným podaním doručeným kupujúcemu 19. júla 2002 od kúpnej zmluvy odstúpil a súčasne vyzval kupujúceho, aby mu vrátil tie už dodané dielce ocelevej konštrukcie, za ktoré kupujúci ešte nezaplatil, a teda v zmysle dojednania v kúpnej zmluve boli stále vo vlastníctve právneho predchodcu sťažovateľky.</p> <p>Následne uznesením krajského súdu sp. zn. 3 K 260/01 z 30. júla 2002 bolo na majetok kupujúceho vyhlásené konkurzné konanie, pričom správca konkurznej podstaty</p>

	<p>začiatkom septembra 2002 právnenému predchodcovi sťažovateľky písomne oznámil, že súhlasí s tým, aby mu boli vrátené sporné dielce oceľových konštrukcií. Na základe uvedeného oznámenia pracovník právneho predchodcu sťažovateľky vykonal 29. októbra 2002 ohliadku staveniska diela (diaľnice) a zistil, že dielce oceľových konštrukcií v počte 18 kusov sú uložené neďaleko staveniska v obci S. Následne právny predchodca sťažovateľky písomnými podaniami zo 4. septembra 2002, z 13. septembra 2002, z 1. októbra 2002 a zo 6. februára 2003 oznámil investorovi diela, že 18 ks dielcov oceľových konštrukcií uskladnených neďaleko staveniska sú v jeho vlastníctve a že vzhľadom na rozostavanosť diela je ochotný rokovať s investorom diela o ich odpredaji.</p> <p>Na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30. apríla 2003 a v znení jej dodatkov sťažovateľka vstúpila do právneho postavenia svojho predchodcu (spoločnosť V., s. r. o.), teda do právneho postavenia predávajúceho, a teda aj vlastníka sporných oceľových konštrukcií.</p> <p>Sťažovateľka písomným podaním z 1. októbra 2003 požiadala správcu konkurznej podstaty majetku kupujúceho o poskytnutie súčinnosti pri odvoze 18 ks dielcov oceľových konštrukcií, pričom správca konkurznej podstaty majetku kupujúceho (ďalej aj „úpadca“) vo svojom písomnom vyjadrení zo 14. októbra 2003 sťažovateľke oznámil, že na základe účinného odstúpenia ešte právneho predchodcu sťažovateľky od kúpnej zmluvy nezahrnul predmetné oceľové konštrukcie do majetku konkurznej podstaty úpadcu, a teda že nemá žiadne výhrady, aby ich sťažovateľka odviezla zo staveniska. Investor diela však dal „... v roku 2004 príkaz podľa stavebného denníka... na zabudovanie predmetných oceľových konštrukcií do diela...“.</p> <p>Písomným podaním z 5. apríla 2005 sťažovateľka vyzvala investora diela (N., a. s.), aby jej zaplatil za oceľové konštrukcie, ktoré boli v jej vlastníctve a ktoré boli bez jej vedomia a súhlasu v roku 2004 ešte právny predchodcom investora diela zapracované do diela, t. j. do konštrukcie diaľnice. Na zaplatenie uvedenej škody v sume 7 382 837,06 Sk vyzvala sťažovateľka investora diela ešte písomným podaním z 2. novembra 2005. Z dôvodu neplnenia zo strany investora diela sa sťažovateľka zaplatenia uvedenej škody voči nemu domáhala žalobou zo 17. júla 2006 podanou Okresnému súdu Bratislava II.</p> <p>Okresný súd rozsudkom z 26. mája 2009 žalobu sťažovateľky zamietol s odôvodnením, že v čase zabudovania oceľových konštrukcií do diela sťažovateľka údajne už nebola ich vlastníčkou, preto sa v tejto súvislosti ani nemôže domáhať náhrady škody.</p> <p>O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd, ktorý rozsudkom zo 7. októbra 2010 rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd totiž konštatoval, že v čase zabudovania sporných oceľových konštrukcií do diela bola ich vlastníčkou sťažovateľka a až ich zabudovaním do diela sa stal ich vlastníkom investor (t. j. žalovaný) diela, pričom v čase ich zabudovania do diela investor diela nemal podľa krajského súdu oprávnenie s týmito oceľovými konštrukciami nakladať, napriek uvedenému však krajský súd napokon podľa sťažovateľky arbitrárne konštatoval, že „... medzi vznikom škody a konaním žalovaného (rozumej investora diela, pozn.) nie je príčinná súvislosť a žalovaný ani jeho právny predchodca neboli v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom (rozumej sťažovateľka, pozn.)“.</p> <p>Podľa sťažovateľky je rozhodnutie krajského súdu zo 7. októbra 2010 arbitrárne a nezdôvodnené, pretože krajský súd vôbec nezdôvodnil, prečo žalovaný (investor diela) nezodpovedá za škodu, ktorá vznikla sťažovateľke v dôsledku preukázaného nezákonného nakladania investorom diela s majetkom sťažovateľky.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.</p> <p>Z rozsudku krajského súdu vyplynulo, že krajský súd svoje rozhodnutie založil na závere, že medzi sťažovateľkou na jednej strane a žalovaným (investor) na strane druhej neexistoval žiadny zmluvný vzťah, a keďže Obchodný zákonník upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením zmluvnej povinnosti, tak v tomto prípade, keďže medzi účastníkmi konania záväzkový vzťah neexistoval, nemohlo objektívne dôjsť ani k porušeniu povinnosti z tohto neexistujúceho zmluvného vzťahu, a teda v konečnom dôsledku nemôže nastúpiť ani zodpovednosť za škodu, ktorá by porušením takejto povinnosti vznikla, a teda že k vysporiadaniu vzájomných nárokov môže dôjsť iba medzi účastníkmi záväzkového právneho vzťahu, a nie aj voči subjektom do tohto záväzkového vzťahu nezainteresovaným.</p>

	<p>Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd nezohľadnil, že záväzkovo právny vzťah medzi sťažovateľkou, resp. jej právnym predchodcom ako predávajúcim na jednej strane a spoločnosťou H., a. s., ako kupujúcim na strane druhej zanikol odstúpením sťažovateľky od tejto kúpnej zmluvy ešte v roku 2002, pričom obidve zmluvné strany si záväzky medzi sebou vysporiadali, keďže správca konkurznej podstaty spoločnosti H., a. s., na ktorú bol v júli 2002 vyhlásený konkurz, súhlasil s vrátením sťažovateľkou dodaných oceľových dielcov späť sťažovateľke, ktorá na túto skutočnosť upozornila aj právneho predchodcu žalovaného (ďalej aj „investor“), a to listami zo 4. septembra 2002, z 13. septembra 2002, z 1. októbra 2002 a zo 6. februára 2003, pričom sťažovateľka mu konkrétne oznámila, že 18 kusov dielcov oceľových konštrukcii uskladnených neďaleko staveniska sú v jej vlastníctve a že vzhľadom na rozostavenosť diela je ochotná rokovať s investorm diela o ich odpredaji.</p> <p>Z uvedeného teda vyplýva, že právny predchodca žalovaného v čase, keď zapracoval predmetných 18 kusov oceľových dielcov do diela (v roku 2004), tak konal plne s vedomím, že predmetné oceľové dielce sú vo vlastníctve sťažovateľky, ktorá jediná mala oprávnenie ako vlastník s týmito oceľovými dielcami disponovať.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd poukázal tiež na skutočnosť, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s tým, že Obchodný zákonník obsahuje iba komplexnú úpravu náhrady škody spôsobenej porušením povinnosti z obchodného záväzkového vzťahu, neupravuje však problematiku zodpovednosti za škodu v celom rozsahu, a preto ak nie je náhrada škody upravená v Obchodnom zákonníku, potom v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka treba aj na podnikateľské subjekty aplikovať ustanovenia o zodpovednosti za škodu z Občianskeho zákonníka, a to najmä ustanovenia o všeobecnej povinnosti predchádzania škodám (§ 415 Občianskeho zákonníka), o všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka), ako aj o zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom (§ 424 Občianskeho zákonníka) a nasl.</p> <p>Vzhľadom na uvedené sa závery krajského súdu vyjadrené v jeho rozsudku zo 7. októbra 2010 javia ako svojvoľné, arbitrárne a zjavne neodôvodnené, a tým aj z ústavného hľadiska kladúceho požiadavku na spravodlivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia za neutržateľné.</p> <p>Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý vyslovil, že uznesením krajského súdu zo 7. októbra 2010 bolo porušené základné právo a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vzhľadom na to, že sťažovateľka mala v danej veci k dispozícii účinný prostriedok nápravy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a keďže ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, v okolnostiach danej veci podľa ústavného súdu nedošlo k naplneniu porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy.</p>
 Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	 Ústavný súd SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05

 spisová značka	 II. ÚS 139/2011
 sudca spravodajca	 Sergej Kohut
 druh konania	 čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
 druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	 nález – vyhovené, v časti nevyhovené
 dátum rozhodnutia	 30. júna 2011
 dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	 čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
 skutkový stav a základné fakty	 Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 13.6.2008 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre tr. čin vraždy spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, 2 písm. 1/ Tr. zák. Do väzby bol vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného

	<p>súdu zo dňa 17.6.2008 v spojení s uznesením krajského súdu zo dňa 25.6.2008 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a, c/ Tr. por. Obžaloba v tr. veci sťažovateľa bola podaná krajským prokurátorom na okresný súd dňa 26.1.2009, ktorú okresný súd prijal dňa 5.2.2009. Od uvedeného dátumu plynie sťažovateľovi súdna väzba, v ktorej sa nachádza 2 roky.</p> <p>Dňa 15.3.2010 si sťažovateľ podal na okresný súd žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú doplnil priamo na konaní, kde sa o žiadosti rozhodovalo. Okresný súd o žiadosti rozhodol uznesením zo dňa 12.4.2010. Proti uvedenému uzneseniu si ihneď po jeho vyhlásení podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodoval krajský súd dňa 22.7.2010 s tým, že jeho sťažnosť bola taktiež zamietnutá, pričom toto rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené dňa 26.7.2010 a sťažovateľovi dňa 28.7.2010.</p> <p>Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv postupom okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 15.marca 2010.</p> <p>Sťažovateľ namietal porušenie najmä čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR (ďalej len „ústava“) tým, že o jeho väzbe sa nerozhodovalo urýchlene a bez zbytočných prieťahov. Tak ako to vyplýva z vyššie uvedeného, žiadosť o prepustenie z väzby podal dňa 15.3.2010, pričom sa o nej právoplatne rozhodlo až dňa 28.7.2010, teda po viac ako 4 mesiacoch a 12 dňoch.</p> <p>Za zjavné porušenie svojho práva na obhajobu podľa článku 50 ods. 3 ústavy považoval sťažovateľ aj skutočnosť, že dňa 10.3.2010 písomne požiadal z ústavu na výkon väzby okresný súd o nahliadnutie do spisu v jeho tr. veci vedenej na okresnom súde podľa § 69 ods. 1 Tr. por. v súvislosti s prípravou jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj prípravou obhajoby vo veci samej. Ako obvinený výslovne uviedol dôvod a účel za akým bezodkladne potrebuje nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu. O tejto žiadosti sťažovateľa nebolo do dňa podania sťažnosti na ústavný súd rozhodnuté.</p> <p>Sťažovateľ zároveň namietal porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy tým, že potom ako dňa 15.3.2010 podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, túto priamo na konaní, na ktorom sa o žiadosti rozhodovalo, doplnil o žiadosť o nahradenie väzby dohľadom mediálneho a probačného pracovníka a ponúkol peňažnú záruku. Okresný súd sa však v rozhodnutí zo dňa 12.4.2010 zaoberal iba ponukou peňažnej záruky, ktorú podľa § 81 ods. 2 písm. b/ Tr. por. neprijal. O nahradenie väzby dohľadom probačného a mediálneho pracovníka do podania ústavnej sťažnosti nerozhodol a taktiež o nej nerozhodol ani krajský súd.</p>
ratio decidendi	<p>Vo svojej judikatúre už ústavný súd vyslovil, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.</p> <p>Podľa zistení ústavného súdu o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby z 15. marca 2010 okresný súd rozhodol 12. apríla 2010, avšak spis krajskému súdu okresný súd doručil až 13. júla 2010, teda na okresnom súde bola vec vyše dvoch mesiacov. Krajský súd o sťažnosti rozhodol o deväť dní, spisový materiál sa však u neho zdržal ďalšie 4 dni, teda celkovo sa na krajskom súde spis „zdržal“ viac ako dva týždne.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd aj krajský súd namietaným uznesením ústavne neakceptovateľným spôsobom zasiahol do základných práv sťažovateľa vyplývajúcich mu z čl. 17 ods. 5 ústavy, čl. 8 ods. 5 listiny a čl. 5 ods. 4 dohovoru, preto rozhodol, že základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby podanej 15. marca 2010 postupom okresného súdu a postupom krajského súdu porušené boli.</p> <p>Sťažovateľ sa domáhal aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € vo vzťahu k okresnému súdu a 2 000 € vo vzťahu ku krajskému súdu. Ústavný súd dospel k názoru, že iba konštatovanie porušenia označených základných práv nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, a to vo výške 2 500 € vo vzťahu k okresnému súdu. Ústavný súd sice posúdil</p>

	urýchlenosť konania v danej veci ako celok, vo vzťahu ku krajskému súdu však považoval za dostatočné vysloviť porušenie označených práv okresným súdom.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 345/06

spisová značka	II. ÚS 117/2011
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené, v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	30. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) z 21. októbra 2009 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti Slovenskej republike (ďalej len „žalovaná“) označenej jednak ako „odporca 1 – Slovenská republika zastúpená Úradom vlády Slovenskej republiky“ a jednak ako „odporca 2 – Slovenská republika zastúpená Ministerstvom financií Slovenskej republiky“ o určenie neplatnosti odvolania sťažovateľa z funkcie viceguvernéra Exportno-importnej banky Slovenskej republiky (ďalej len „Eximbanka“) a z funkcie člena rady Eximbanky 26. februára 2003. Rozsudkom krajského súdu z 8. decembra 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľa týmito rozsudkami došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy. Odvolaním sťažovateľa z funkcie tri mesiace pred skončením funkčného obdobia bez uvedenia dôvodov nebol dodržaný zákonný postup. Zákon č. 80/1997 Z. z. o Exportno-importnej banke Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) vychádzal z filozofie zabezpečiť maximálnu stabilitu vrátane stability členov orgánov Eximbanky a v ustanovení § 7 ods. 9 taxatívne vymedzil dôvody odvolania. Tým, že zákon č. 336/1998 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 80/1997 Z. z. o Exmportno-importnej banke Slovenskej republiky (ďalej len „novela“), pripustil odvolanie aj z iných dôvodov, nedošlo k tomu, že sa dôvod odvolania nemusí uviesť.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd považoval za potrebné na úvod konštatovať, že Eximbanka bola zákonodarcom zriadená na účely zabezpečovania aktivít slovenských subjektov v oblasti zahraničného obchodu, a to v súlade so štátnou zahraničnou, zahraničnoobchodnou, finančnou, menovou a priemyselnou politikou, pričom úlohou Eximbanky je zabezpečovať rôzne formy financovania vývozcov, ako aj poisťovanie vývozných úverov. Keďže ide o špecifické finančné služby poskytované zo štátnych finančných prostriedkov, považoval zákonodarcu za potrebné zriadiť osobitnú banku, teda finančnú inštitúciu stojacu tak mimo sféry komerčných bánk, ako aj Národnej banky Slovenska. Úlohou Eximbanky je teda odborne rozhodovať o poskytovaní úverov majúcich za cieľ podporovať export zo strany slovenských vývozcov. Právne postavenie Eximbanky je v tejto súvislosti konštruované tak, aby síce rozhodovala o poskytovaní finančných prostriedkov pre slovenských vývozcov v zmysle relevantných štátnych politických hľadísk, avšak na základe vlastného nezávislého odborného posúdenia. Nemožno pochybovať o tom, že odborné posudzovanie financovania vývozcov si vyžaduje určitú mieru nezávislého postavenia orgánov a osôb, ktoré zásadné rozhodnutia prijímajú.</p> <p>Zákon podľa pôvodného znenia ustanovenia § 7 ods. 9 obligatórne prikazoval odvolať z funkcie člena rady toho, kto spĺňal niektorú zo skutkových podstát tam taxatívne definovaných. Výrazne zúžená možnosť odvolania členov rady zabezpečovala pomerne vysoký stupeň nezávislosti Eximbanky a jej najvyššieho orgánu.</p> <p>Novelou, ktorá nadobudla účinnosť 9. novembra 1998, sa zaviedla fakultatívna možnosť odvolať členov rady „aj z iných dôvodov ako sú uvedené v odseku 9“. Tieto dôvody nie sú novelou nijako bližšie konkretizované na rozdiel od obligatórných dôvodov, ktorých sa novela nijakým spôsobom nedotkla. Možno konštatovať, že stupeň nezávislosti riadiacich orgánov Eximbanky, resp. osôb tvoriacich tieto orgány v dôsledku novely klesol, keďže istota ich právneho postavenia sa stala menej výraznou.</p>

	<p>Všeobecné súdy posúdili právny stav vzniknutý novelou v podstate ako právo voľnej úvahy vlády pri rozhodovaní o odvolaní člena rady Eximbanky, a to až do tej miery, že podľa ich právneho názoru dôvody odvolania nemusia byť vôbec ani uvedené.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu zákonom ustanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvoľu. Takáto svojvoľa by totiž bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty.</p> <p>Hranica voľnej úvahy vlády pri rozhodovaní o odvolaní člena rady Eximbanky podľa § 7 ods. 11 zákona sa dá vymedziť v súlade s dôvodovou správou novely tak, že predčasné odvolanie musí byť v záujme riadneho plnenia úloh Eximbanky. Tým je daná v tejto veci hranica medzi voľnou úvahou a svojvoľou.</p> <p>Treba ďalej konštatovať, že bez uvedenia dôvodu odvolania nie je možné nijako zistiť, či k odvolaniu dochádza v záujme riadneho plnenia úloh Eximbanky alebo svojvoľne. Odvolaný člen rady Eximbanky má v rámci základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy právo na vecné preskúmanie dôvodnosti jeho odvolania z funkcie, čo však bez znalosti dôvodu odvolania spravidla nie je možné.</p> <p>Z uvedených dôvodov došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy a ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu z 8. decembra 2010 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>V súvislosti s namietaným porušením čl. 36 písm. b) ústavy je podstatné, že odvolaním z funkcie nedochádza ku skončeniu pracovného pomeru, pretože skončenie pracovného pomeru je v príčinnej súvislosti s inou právnou skutočnosťou. Znamená to, že medzi namietaným protiprávnym odvolaním sťažovateľa z funkcie člena rady Eximbanky a označeným základným právom potrebný vzťah príčinnej súvislosti neexistuje.</p> <p>Pokiaľ ide o požiadavku sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, bolo potrebné uviesť, že jeho priznanie prichádza do úvahy iba vtedy, ak vyslovením porušenia práva a prípadnými ďalšími výrokmi nedôjde k plnej náprave protiprávneho stavu. V danom prípade vyslovenie porušenia označených práv v spojení so zrušením rozsudku krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie zabezpečuje pre sťažovateľa plnú satisfakciu, a preto jeho finančná požiadavka nie je oprávnená.</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p> Ústavný súd SR: I. ÚS 3/98, I. ÚS 87/93,</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní

<p> spisová značka</p>	<p> II. ÚS 58/2011</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Juraj Horváth</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>2. júna 2011</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Najvyšší súd v prvom stupni rozhodoval o podnete predsedu Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) podanom 3. júna 2008 na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľovi za disciplinárne previnenie, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť tým, že údajne mal v decembri 2007 svojim známym sudcom a prokurátorom sprístupniť odvolanie účastníka konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 T 121/07, a to v čase, keď o tomto odvolaní ešte nebolo rozhodnuté.</p> <p>Dňa 9. apríla 2009 bol najvyššiemu súdu od predsedu okresného súdu doručený druhý podnet na disciplinárne stíhanie sťažovateľa, tentokrát za disciplinárne previnenie, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť tým, že prezidentovi Slovenskej republiky napísal</p>

	<p>otvorený list, v ktorom sa mali nachádzať polopравdy o osobe predsedu okresného súdu, o osobe dotknutého účastníka trestného konania, kvôli zverejneniu odvolania ktorého bolo vedené skoršie disciplinárne konanie, a tiež o osobe vtedajšieho ministra spravodlivosti Slovenskej republiky.</p> <p>Následne, 28. júla 2009 prvostupňový disciplinárny senát najvyššieho súdu spojil tieto dva podnety na spoločné konanie a v predmetnej veci rozhodol 21. októbra 2009 a to tak, že sťažovateľa oslobodil pre údajne disciplinárne previnenie sprístupnenia odvolania účastníka konania, a súčasne uznal sťažovateľa vinným pre disciplinárne previnenie, ktoré predstavoval osočujúci list, a za toto disciplinárne previnenie bol sťažovateľovi uložený disciplinárny trest zníženia platu o 50 % po dobu 6 mesiacov. Sťažovateľ sa proti odsudzujúcej časti rozhodnutia odvolal.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie v napadnutom konaní môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci so zdlhavejšou prípravou pojednávania. Posudzovanú dĺžku konania však v danom prípade nebolo možné pripísať iba zložitosti procesu v disciplinárnom konaní.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom najvyššieho súdu a v tejto súvislosti zistil, že najvyšší súd bol v predmetnej veci nečinný alebo nevykazoval relevantnú procesnú činnosť v období:</p> <ul style="list-style-type: none"> - od 3. júna 2008 (podanie návrhu na disciplinárne konanie) do 6. novembra 2008 (zaslanie upovedomenia o začatí disciplinárneho konania najvyšším súdom sťažovateľovi), t. j. 5 mesiacov, - od 15. decembra 2009 (sťažovateľ sa vyjadril k odvolaniu predsedu okresného súdu) do 7. októbra 2010 (konalo sa neverejnú zasadnutie odvolacieho disciplinárneho senátu), t. j. takmer 10 mesiacov, pričom v tomto období najvyšší súd dvakrát predložil spis na naštudovanie členom odvolacieho disciplinárneho senátu. <p>Najvyšší súd teda počas viac ako 15 mesiacov vo veci nevykonával prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas napadnutého súdneho konania nachádza.</p> <p>Tak, ako to vo svojej sťažnosti uvádza sťažovateľ, aj ústavný súd konštatuje, že podľa § 129 ods. 1 zákona o sudcoch disciplinárny senát je povinný rozhodnúť o disciplinárnom previnení alebo o priestupku sudcu spravidla do troch mesiacov od podania návrhu na disciplinárne konanie alebo od oznámenia priestupku disciplinárnemu súdu príslušným orgánom.</p> <p>V danej veci disciplinárny senát právoplatne nerozhodol od podania podnetu predsedom okresného súdu (3. júna 2008) do 26. januára 2011, keď na neverejnom zasadnutí disciplinárneho senátu bolo disciplinárne konanie proti sťažovateľovi na základe späťzatia podnetu novým predsedom okresného súdu zastavené, čo predstavuje dobu viac ako 2,5 roka.</p> <p>Závažnosť prietahov v konaní bola zvýšená aj tým, že sťažovateľ ako sudca mal od začiatku disciplinárneho konania vtedajším ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky pozastavený výkon sudcu, ktorý trval až 24 mesiacov, čo predstavuje maximálnu zákonnú dobu trvania pozastavenia výkonu funkcie sudcu v zmysle príslušných právnych predpisov.</p> <p>Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spisová značka	II. ÚS 103/2011
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené, v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka bola žalobcom v konaní o náhradu škody proti žalovanému na okresnom súde, ktoré bolo vedené pod spis zn. 9Ct 29/03. Okresný súd dňa 28.11.2006 návrhu žalobkyne vyhovel a žalovaný podal odvolanie. 8.4.2008 krajský súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd dňa 19.11.2009 návrh žalobkyne zamietol a žalobkyňa proti nemu podala odvolanie, o ktorom sa koná na krajskom súde pod spis. zn. 5Co 95/2010.</p> <p>Konanie začalo v roku 2003.</p>
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že dĺžka napadnutého konania nebola závislá od zložitosti veci, ale, ako to bude v ďalšom vyhodnotené, predovšetkým od správania (postupu) okresného súdu. Napokon, ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' posudzovanej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, bolo potrebné poukázať predovšetkým na to, že k predĺženiu napadnutého konania prispela aj samotná sťažovateľka tým, že podala nepresný návrh, ktorý bolo treba upresňovať. V týchto súvislostiach už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti. A fortiori mohol ústavný súd na túto okolnosť prihliadnuť v danej veci aj vzhľadom na to, že sťažovateľka je v napadnutom konaní kvalifikovane právne zastúpená. Na uvedené správanie sťažovateľky nemohol teda ústavný súd neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. a) Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci pod spis. zn. 9 Ct 29/03 a predovšetkým poukázal na to, že trvanie napadnutého konania už takmer osem rokov je samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Ústavný súd ďalej konštatoval, že okresný súd bol v predmetnej veci aj opakovane krátkodobo, ale aj dlhodobo nečinný, počas takmer poldruha roka vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky.</p> <p>Vzhľadom na uvedené podstatné dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy vo vzťahu k okresnému súde, prikázal okresnému súde konať bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1500 €.</p> <p>3. b) Konanie na krajskom súde sa uskutočnilo dvakrát. Prvé konanie bolo vedené pod sp. zn. 5 Co 118/07, ktoré sťažovateľkou napadnuté nebolo. Sťažovateľka namietala zbytočné prieťahy v konaní krajského súdu sp. zn. 5 Co 95/2010, ktoré bolo začaté 15. marca 2010 a skončené bolo 15. februára 2011.</p> <p>Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Krajský súd po postúpení mu veci rozhodol o odvolaní za 11 mesiacov, úkony krajského súdu teda v podstate plynulo smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky, čo je hlavným účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Postup krajského súdu, aj keď nebol bez prieťahov, sa však zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Ústavný súd vzhľadom na uvedené dôvody vo vzťahu ku krajskému súde rozhodol tak, že sťažnosti nevyhoveli.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP	Ústavný súd SR: II. ÚS 10/01, I. ÚS 41/02, I. ÚS 128/03, II. ÚS 61/98

a iných súdov	
---------------	--

spisová značka	II. ÚS 80/2011
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia sú účastníkmi konania vo veci vedenej na okresnom súde v postavení žalovaných, v ktorej sa navrhovateľ domáhal vypratania nehnuteľnosti a zaplatenia sumy peňazí z titulu bezdôvodného obohatenia. Krajský súd rozsudkom z 29. októbra 1999 zrušil rozsudok okresného súdu z 18. novembra 1996 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietané konanie toho času trvá viac ako 16 rokov a ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne skončené.</p> <p>Konanie začalo v roku 1994.</p>
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na predmet konania – rozhodovanie o vypratanie nehnuteľnosti a po rozšírení žaloby aj o zaplatenie sumy 250 000 Sk z dôvodu užívania predmetných nehnuteľností, bez právneho dôvodu – možno prisvedčiť okresnému súdu, že vo veci bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, čo mohlo robiť namietané konanie fakticky zložitejším. Po právnej stránke však nejde o zložitú vec, naopak, ide vec patriacu do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, preto doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemohol pripísať na vrub právnej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Z hľadiska hodnotenia správania účastníkov bolo potrebné uviesť, že sťažovatelia sa v počiatočnom štádiu konania zúčastňovali pojednávani, na výzvy konajúceho súdu však nereagovali v stanovených lehotách, na ich splnenie ich súd musel vyzývať. Prípisom z 1. júla 2003 ich okresný súd vyzval na sprístupnenie nehnuteľnosti a pre prípad „opätovného zmarenia úkonu znalca“ im pohrozil uložením poriadkovej pokuty do výšky 5 000 Sk. Sťažovatelia sa viackrát nezúčastnili pojednávani, a keďže to bolo s odôvodnením ich zlého zdravotného stavu, okresný súd z tohto dôvodu musel najmenej šesťkrát pojednávania odročiť, teda čiastočne mali aj oni podiel na prieťahoch v konaní.</p> <p>3. Pokiaľ ide o tretie kritérium – postup súdu, ústavný súd konštatoval, že pokiaľ ide o obdobie do roku 2009 bol okresný súd opakovane nečinný v obdobiach trvajúcich spolu približne 6 rokov, jeho postup bol neefektívny (napr. ustanovenie znalkyne, ktorá nemala špecializáciu na žiadaný odbor) a sudkyňa bola v tomto období upozornená na prieťahy v konaní ako popredsedníčkou okresného súdu, tak aj jeho predsedom.</p> <p>V priebehu rokov 2009 až 2011 okresný súd síce nariadil pojednávania v pomerne rýchлом slede za sebou, tieto však boli odročované s ukladaním povinností účastníkom, splnenie ktorých ale konajúca sudkyňa nesledovala a ich nesplnenie nijako nesankcionovala. Vysoký počet pojednávani, ktorým zdôvodňuje 17 rokov trvajúce konanie okresný súd, môže nasvedčovať náročnosti prerokovanej veci, ale aj nedostatočnej pripravenosti súdu na prerokovanie veci a neefektívnosti vedenia konania.</p> <p>Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru o porušení základného práva a práva sťažovateľov zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3500 € každému.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd: I. ÚS 92/97

spisová značka	II. ÚS 151/2011
sudca spravodajca	Juraj Horváth
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Proti sťažovateľom bol v roku 1994 na krajský súd podaný návrh na vydanie platobného rozkazu. Po podaní odporu proti vydanému platobnému rozkazu, krajský súd dňa 21. februára vyhlásil rozsudok. Na základe odvolania navrhovateľky bol rozsudok krajského súdu uznesením najvyššieho súdu z 31. mája 2002 zrušený a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie.</p> <p>Konanie začalo v roku 1994.</p>
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že predmetom konania pred krajským súdom je žaloba o zaplatenie finančnej sumy. Spory tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatoval, že vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Z hľadiska skutkovej zložitosti môže potreba vykonania znaleckého dokazovania predstavovať určitý stupeň faktickej zložitosti, avšak v tomto konkrétnom prípade táto nebola hlavnou príčinou doterajšej celkovej dĺžky trvania konania.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti v ich správaní, ktoré by významnejším spôsobom prispeli k doterajšej celkovej dĺžke trvania konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného krajského súdu.</p> <p>Ústavný súd z prehľadu procesných úkonov krajského súdu zistil, že krajský súd v posudzovanom konaní nevykonával relevantnú procesnú činnosť v období 120 mesiacov, t. j. 10 rokov. Za túto dobu teda nevykonával žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v preskúmvanej veci počas súdneho konania nachádzajú. Ústavný súd zdôraznil, že súdne konanie, ktoré bez meritórneho právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako to je v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Pre úplnosť je potrebné uviesť, že dobu konania, počas ktorej sa spis z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na najvyššom súde (od 8. augusta 2001 do 15. júla 2002 a od 17. októbra 2005 do 27. decembra 2006) a ktorej dĺžku, resp. trvanie nemohol krajský súd ovplyvniť, nemožno z objektívnych dôvodov pripočítať na jeho ťarchu.</p> <p>Preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal konať krajskému súdu bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľom primerané finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € každému.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd: II. ÚS 211/2010

spisová značka	II. ÚS 68/2011
sudca spravodajca	Juraj Horváth
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené

dátum rozhodnutia	16. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 5. novembra 2003 domáhala určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej 4. februára 2002 medzi ňou ako predávajúcou a M. P., T. (ďalej len „odporca v 1. rade“), ako kupujúcim a zároveň požadovala vydať predbežné opatrenie, ktorým by okresný súd zakázal nakladať s nehnuteľnosťou tvoriacou predmet napadnutej kúpnej zmluvy. Do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Konanie začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že predmetom konania vedeného okresným súdom je návrh na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Spory tohto typu patria do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a po právnej stránke ide o vec, ktorá nie je právne zložitá. Ústavný súd dospel k záveru, že po skutkovej stránke možno vec hodnotiť ako zložitejšiu, čo súviselo jednak s väčším počtom účastníkov konania (v jeho určitej fáze) a jednak s nemožnosťou dopátrania sa miesta pobytu odporcu v 2. rade, čo napokon viedlo okresný súd k potrebe ustanovenia opatrovníka. Rovnako zmeny, ktoré postupne vznikali v skutkovom stave veci v priebehu konania, si vynucovali reakcie zo strany okresného súdu, čo rozhodne neprispelo k rýchlejšiemu prerokovaniu veci.</p> <p>Ústavný súd však vyhodnotil, že tieto skutočnosti síce spôsobili určitú faktickú zložitost' veci a z toho vyplývajúci stupeň časovej náročnosti, to však nemôže byť samo osebe v posudzovanej veci akceptované ako dôvod ospravedlňujúci doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd konštatoval, že okresný súd musel sťažovateľku vyzývať na odstránenie nedostatkov jej podania, taktiež ju musel vyzvať na zaplatenie súdneho poplatku, od novembra 2006 do marca 2007 nebola okresnému súdu známa adresa, na ktorej sa sťažovateľka zdržiavala (okresný súd v tomto období nebol úspešný pri doručovaní jej relevantných zásielok), a napokon z dôvodov aj na strane sťažovateľky bolo odročené pojednávanie 5. decembra 2008. Uvedené skutočnosti nepochybne prispeli k doterajšej celkovej dĺžke trvania konania. Na túto skutočnosť musel ústavný súd pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia prihliadnuť.</p> <p>Pre úplnosť ústavný súd poznamenal, že ak sťažovateľka (ako aj ďalší účastníci konania) využila svoje procesné právo na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, musela rátať s tým, že o tomto bude rozhodovať súd druhého stupňa, čo si takisto vyžiadalo dobu, ktorej dĺžku nemohol okresný súd ovplyvniť.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.</p> <p>Z prehľadu úkonov okresného súdu vyplýva, že okresný súd nevykonával žiadnu relevantnú procesnú činnosť v období takmer 2 rokov. Pre úplnosť je potrebné poukázať aj na zdĺhavosť vykonávania jednotlivých úkonov smerujúcich k zisteniu miesta pobytu odporcu v 2. rade, keď zásielky nepreberal už od decembra 2004 a k ustanoveniu mu opatrovníka došlo až 20. decembra 2007.</p> <p>Napokon je potrebné uviesť, že dobu konania, počas ktorej sa spis z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na krajskom súde (od 10. júna 2004 do 12. augusta 2004, od 27. októbra 2005 do 3. marca 2006, od 4. júna 2008 do 3. júla 2008 a od 7. októbra 2009 do 24. novembra 2010) a ktorej dĺžku, resp. trvanie nemohol okresný súd ovplyvniť, nemožno z objektívnych dôvodov pripočítať na jeho ťarchu.</p> <p>Preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 84/2011
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	16. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľky podali na okresnom súde dňa 1. júna 2009 návrh na začatie konania o ochranu osobnosti. V návrhu sa domáhali toho, aby okresný súd zviazal odporcu zaplatiť im aj nemajetkovú ujmu. Konanie začalo v roku 2009.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom bolo rozhodovanie o ochrane osobnosti sťažovateľiek a o náhrade nemajetkovej ujmy. Toto konanie nemožno hodnotiť ako právne zložitú, patrí do štandardnej súčasti rozhodovacej agendy okresných súdov. Vec prejednávajúci sudca na zložitosti veci ani osobitne nepoukázal. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľiek ako účastníčiek konania, ústavný súd konštatoval, že tieto k doterajšej dĺžke konania negatívnym spôsobom nijako neprispeli. V konaní vystupovali aktívne, zúčastňovali sa nariadených pojednávaní (sťažovateľka v 2. rade tak, ako jej to umožňoval jej zdravotný stav, zhoršený následkom závažnej trestnej činnosti odporcu.) Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ťarchu sťažovateľiek pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k prieťahom. 3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že vo veci konajúci sudca nielenže nepostupoval v konaní podľa procesných predpisov, ale ani po upozorneniach sťažovateľiek na postup súdu podľa § 50 ods. 2 písm. d) zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov, podľa ktorého príslušný sudca je oprávnený nariadiť eskortu odsúdeného, ak je v občianskoprávnom konaní potrebná prítomnosť odsúdeného na súde, eskortu nenariadil a prítomnosť odporcu na pojednávaní zabezpečil až 15. decembra 2010, teda po viac ako roku a pol od podania žaloby. V tejto právne i fakticky jednoduchej veci napokon konajúci súd rozhodol až 24. mája 2011, teda dva roky od podania návrhu. Ústavný súd konštatoval, že celé konanie je poznačené neefektívnym postupom okresného súdu. V kontexte s predmetom sporu ústavný súd takýto postup súdu považuje za obzvlášť neprípustný. Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľiek na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže okresný súd vo veci meritórne rozhodol 24. mája 2011, ústavný súd preto neprikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov a priznal im primerané finančné zadost'učinenie každej po 1 500 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 179/2011
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené

dátum rozhodnutia	23. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa návrhom podaným okresnému súdu dňa 21.10.2008 domáha vypratania nehnuteľností zapísaných v jeho prospech. Do dňa podania sťažnosti na ústavný súd, nebolo okresným súdom vo veci meritórne rozhodnuté. Konanie začalo v roku 2008.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti alebo právnej zložitosti prerokovávanej veci. Napokon túto skutočnosť ani predsedníčka okresného súdu nenamietala. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatoval, že okresný súd počas viac ako jedného roka vo veci nevykonal absolútne žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***

Spracovala : Mgr. Martina Buchová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.